

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. S.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č. j. DSH/7240/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2017, č. j. 30 A 142/2016 – 144,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2017, č. j. 30 A 142/2016 – 144, a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č. j. DSH/7240/16, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2016,

č. j. MMP/103750/16, byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložena pokuta ve výši 5000 Kč za opakované spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Jednotlivé dílčí útoky výše uvedeného deliktu měly spočívat v parkování v placeném úseku veřejné komunikace bez zaplacení parkovného (22. 9. 2015), 2x v parkování v zákazu stání (8. 9. 2015 a 3. 11. 2015), v překročení obecného rychlostního limitu v obci, tj. 50 km/h, o 25 km/h (30. 9. 2015) a v parkování ve vyhrazené parkovací zóně bez potřebného oprávnění (8. 10. 2015).

[3] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“). Proti tomu podal žalobce žalobu, v níž namítal především nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu (nedostatečné zjištění pachatele), absenci ústního jednání, neodůvodněnou výši sankce, neprůkaznost důkazů, nedostatečný popis místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí a protiústavnost § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[4] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) neshledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 20. 12. 2017, č. j. 30 A 142/2016 - 144, ji zamítl.

[5] K první námitce krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi, která by se jevila jako věrohodná a mohla by být předmětem dokazování. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří. V opačném případě riskuje, že řidič nebude na sdělené adrese dostupný, a následky jím zaviněného přestupku tak ponese provozovatel vozidla. Správní orgán I. stupně přesto provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatelů jednotlivých správních deliktů, osobám žalobcem označeným za řidiče se nicméně nedařilo doručovat a zároveň tyto osoby nebyly ani dohledatelné.

[6] Absentující ústní jednání v řízení o správních deliktech krajský soud neshledal problematickým, neboť se jednalo o skutkově jednoduchý případ, skutkový stav byl zjištěn na základě listinných důkazů, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, a správní orgán tedy mohl při včasném vyrozumění účastníků rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání.

[7] Odůvodnění výše pokuty krajský soud hodnotí jako přesvědčivé, jelikož správní orgán uvedl ohledně hodnocených kritérií konkrétní úvahy, které jej k takovému závěru vedly.

[8] Krajský soud dále shledal správní delikt dostatečně prokázaným, podklady pro vydání rozhodnutí umožňují přezkoumatelná skutková zjištění. Místo spáchání jednotlivých skutků ve výroku rozhodnutí pak považuje za dostatečně přesně specifikované.

[9] Námitku protiústavnosti neshledal krajský soud důvodnou, přičemž vycházel z usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž opětovně namítal nezákonnost zahájení řízení, absenci ústního jednání, nesrozumitelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, absenci řádného vymezení místa protiprávního jednání, neprůkaznost důkazů a nezákonnost uložené sankce z důvodu nezohlednění polehčujících okolností při rozhodování o její výši.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasil s argumenty stěžovatele, setrval na svém vyjádření k žalobě a ztotožnil se se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost **je důvodná**.

[15] Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti. Správní orgán uložil pokutu za více správních deliktů projednaných ve společném řízení dle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Stěžovatel jako provozovatel vozidla při řešení jednotlivých správních deliktů na místě nesouhlasil s jejich spácháním, odmítl podat vysvětlení a uvedl, že chce věc projednat ve správním řízení. Ve správních řízeních za stěžovatele jednal zmocněnec ODVOZ VOZU s. r. o., který správnímu orgánu sdělil údaje potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání správního deliktu. Správnímu orgánu se ani v jednom případě nepodařilo doručit osobám označeným za řidiče předvolání k podání vysvětlení, protože byly na uvedené adrese neznámé. Z tohoto důvodu dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jednotlivé věci odložil.

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou **nezákonnosti zahájení správního řízení**. Dle § 125 odst. 4 (nyní odst. 5) zákona o silničním provozu „[o]*becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku*

zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“. Jelikož se osoby označené stěžovatelem za pachatele správních deliktů nedostavily k podání vysvětlení, nemohl správní orgán prokazatelně zjistit a potvrdit osobu sděleného řidiče, tedy osobu pachatele správního deliktu, věc odložil a zahájil správní řízení se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla. S ohledem na dosavadní judikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46; ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 - 46; ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40; ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40) a především účel právní úpravy neshledal Nejvyšší správní soud námitku důvodnou.

[17] Pokud jde o **námitku týkající se nekonání ústního jednání**, Nejvyšší správní soud zastává ve své konstantní judikatuře názor, že ústní jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (jakož i o tzv. jiných správních deliktech obecně) není nutno nařizovat vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, což plyne z § 49 odst. 1 správního řádu (srov. např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016 - 30, či ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 - 45). Citované závěry jsou rovněž v souladu se zárukami čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56; rozhodnutí ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08). Dále je při posuzování nezbytnosti konání jednání důležité, že o zjištění protiprávního jednání byl stěžovatel mnohokrát vyrozuměn, a měl tak možnost námitky uplatnit. Nejdříve tak učinila policie na místě při odstraňování technického zařízení z vozidla. Další příležitost k uplatňování námitek mu dal i správní orgán prvního stupně. Stalo se tak nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou stěžovatel reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po odložení věci spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl stěžovatel vyrozuměn o zahájení řízení ve věci správního deliktu, o dni a hodině plánovaného provedení důkazů mimo ústní jednání a o svém právu provádění důkazů se zúčastnit. Stěžovateli byla rovněž dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, č. 2633/2012 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech a za splnění zákonných podmínek. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). V posuzované věci byly splněny obě zákonné podmínky provedení dokazování mimo ústní jednání; stěžovatel byl o jeho konání vyrozuměn a v předmětné věci byl sepsán protokol.

[18] Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu mohl být skutkový stav dostatečně zjištěn (srov. podobně v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 - 46) – až na dále popsanou výjimku týkající se parkování bez zaplacení parkovného dne 22. 9. 2015. Stěžovatel měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Správní orgán

prvního stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani dalším námitkám týkajícím se **vymezení místa spáchání správního deliktu a uvedení nejvyšší povolené rychlosti v daném místě** dne 30. 9. 2015. Rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, vymezil, jaké náležitosti musí splňovat výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu označení místa spáchání dopravního přestupku či deliktu ve výroku správního rozhodnutí tak, že správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít, zůstává v naprosté většině případů zcela dostačujícím. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 - 39). V projednávaném případě bylo výrokem o vině označeno místo spáchání správního deliktu následovně: *„[...] v Plzni na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Okounová ve směru jízdy z centra města*". Z výše uvedeného a z mapových podkladů, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá místo spáchání správního deliktu. Na celém úseku pozemní komunikace je povolena maximální rychlost 50 km/hod, nikoli 70 km/hod, jak uvádí stěžovatel. Pokud tedy bylo ve výroku o vině místo spáchání označeno nejen názvem města a ulice, ale navíc upřesněno ještě k tomu křižovatkami a směrem jízdy, pak je toto vymezení společně s vymezením času a způsobu spáchání z hlediska úsudku o nezaměnitelném naplnění všech znaků skutkové podstaty dostačující a jeho další upřesňování by v tomto případě bylo nadbytečné. Vymezení místa skutku není jediným znakem, z něhož by snad měl být činěn úsudek o naplnění všech znaků skutkové podstaty, jak namítá stěžovatel. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že místo spáchání správního deliktu bylo ve výroku o vině vymezeno dostatečně určitě. Námitka, působící i v kontextu ostatních výtek a zjištění obsažených ve správním spise značně účelově, je proto nedůvodná.

[20] Stejně tak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že neuvedení maximální povolené rychlosti ve výroku rozhodnutí nemá za následek **nepřezkoumatelnost**. Určující pro právní kvalifikaci jednání je rozsah překročení rychlostního limitu, který je ve výroku uveden.

[21] Námitka týkající se nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí v otázce **výše sankce** rovněž není důvodná. Správní orgán prvního stupně zohlednil veškerá zákonná kritéria včetně polehčující okolnosti absence negativních následků či škody způsobené protiprávním jednáním. Skutečnost, že správní orgán polehčující okolnost hodnotil a zohlednil při určování výše pokuty, přímo vyplývá z textu rozhodnutí – polehčující okolnost je zmíněna v souvislosti s úvahou o výši sankce, navíc její hodnocení samotné již ukazuje na to, že byla vzata v úvahu, jelikož není jiný důvod polehčující okolnost vůbec hodnotit, nežli k případné korekci výše sankce. Není jasné, z čeho stěžovatel dovozuje opak. Odůvodnění rozhodnutí tedy nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52).

[22] Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou námitku, že správní orgán nepředložil věrohodný **důkaz**, který by stavěl najisto, že stěžovatel dne 22. 9. 2015 nezakoupil parkovací lístek, a dopustil se tak správního deliktu. Podle ustálené judikatury nelze úřední záznam použít jako rozhodující důkaz. Jeho obsahem je totiž pouze předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží například výslech svědka, osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě provedl správní orgán jako důkaz oznámení o podezření z přestupku ze dne 22. 9. 2015, č. j. MMP/241986/15, fotodokumentaci a záznam o odložení věci č. j. MMP/013212/16.

[23] Z těchto důkazů nicméně jednoznačně nevyplývá, že stěžovatel nezakoupil parkovací lístek. Z oznámení a fotografií lze určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Nelze z nich však přesvědčivě zjistit, zda v něm byl umístěn parkovací lístek. Obvyklým způsobem prokázání, že na úseku komunikace s placeným parkováním, kde je třeba zakoupit parkovací lístek, je viditelné umístění takovéhoto lístku na palubní desku osobního automobilu, tedy na prostor o šířce ca 10 až 30 cm, zpravidla tvořený plastovým výliskem, mezi předním sklem automobilu a umístěním volantu, palubních přístrojů či palubní přihrádky. Uvedený prostor bývá obvykle šedé nebo jiné spíše tmavší barvy. Za běžných okolností je na něm světlý (obvykle papírový) parkovací lístek dobře viditelný a umožňuje vizuální kontrolu údajů na něm uvedených i pohledem z vnějšku vozidla. Za běžných okolností lze po řidiči vyžadovat, aby právě na palubní desku, nejlépe k jednomu z jejích okrajů, parkovací lístek umístil. Pokud správní orgán zdokumentuje, že na palubní desce se žádný parkovací lístek nenachází, je to za běžných okolností zcela postačující důkaz toho, že parkovné nebylo uhrazeno. Výjimkou by bylo, kdyby bylo v průběhu řízení doloženo, že parkovací lístek byl vystaven, ale například nedopatřením z palubní desky spadl na podlahu vozu, případně byl umístěn jinde, protože na palubní desce to z nějakého důvodu nebylo možné (oboje by však jako skutečnost, kterou je vyvrácena „negativní skutečnost“ absence parkovacího lístku na palubní desce, musel tvrdit a učinit dostatečně pravděpodobným obviněný z přestupku či domnělý pachatel správního deliktu). Podobně by výjimkou mohlo být uhrazení parkovného elektronicky, bylo-li to v konkrétním případě možné (viz k tomu body 26 a 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46).

[24] Pro prokázání, že parkovné nebylo uhrazeno, je tedy z pohledu správního orgánu klíčové, že doloží, že na palubní desce, kam bývá obvykle parkovací lístek položen, se v rozhodné době nenacházel. K tomu je nejvhodnější přesvědčivě fotograficky zdokumentovat „prázdnou“ palubní desku. Fotografie musí poskytovat dostatečnou míru jistoty o tom, že cokoli, co by se na palubní desce nacházelo, není parkovacím lístkem. Nutným vstupním předpokladem tedy je, že jsou-li, jak tomu obvykle bývá, fotografie palubní desky pořizovány zvenčí, bude sada fotografií pořízena tak, že žádná část palubní desky nezůstane skryta (např. za sloupkem předních dveří), zastíněna, zakryta odrazem světla apod.

[25] V daném případě xerokopie fotografií pořízených městskou policií, jež jsou součástí správního spisu, tuto jistotu bez dalšího neposkytují. Je na nich vidět v podstatné míře

toliko odraz okolních budov a pravděpodobně oblohy v předním skle a od kapoty vozidla, avšak palubní deska není zobrazena natolik zřetelně, aby bylo patrné, že se na ní nic, co by mohlo být parkovacím lístkem, nenachází. V pravém dolním rohu předního skla je patrná toliko dálniční známka, jež je dostatečně zřetelná právě jen proto, že je na předním skle zevnitř nalepena, a odraz ji proto nepřekryl. Případné předměty na palubní desce, které by od předního skla byly vzdáleny jednotky až málo desítek centimetrů, však nelze identifikovat, neboť vnitřek vozidla u palubní desky je překryt odrazem budov a pravděpodobně oblohy od předního skla. S potřebnou mírou jistoty proto za daných okolností nelze vyloučit, že se na palubní desce, zejména v místě silně převrstveném odrazem, parkovací lístek nenachází.

[26] K prokázání této části údajného deliktního jednání stěžovatele je tedy třeba postavit na jisto, že se parkovací lístek na palubní desce jeho vozidla v rozhodnou dobu nenacházel. Představitelným důkazem je důkladnější analýza originálů pořízených fotografií (pokud jsou zachovány), z níž může být na jisto postaveno, že se na palubní desce nic, co by mohlo být parkovacím lístkem, nenachází. Stejně tak může být dostačujícím důkazem dostatečně přesvědčivá výpověď svědků, kteří na místě umisťovali v rozhodnou dobu na vozidlo „botičku“.

[27] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že případná důkazní nouze ohledně údajného parkování bez zaplacení parkovného dne 22. 9. 2015 by ničeho neměnila na tom, že v ostatních čtyřech případech není o tom, že k deliktnímu jednání došlo, žádná rozumná pochybnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost stěžovatele jako důvodnou ve vztahu k jedné stížní námitce týkající se jednoho z celkem pěti dílčích deliktních jednání. Ve všem ostatním byla kasační stížnost nedůvodná. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku (ve vztahu k údajnému parkování bez zaplacení parkovného dne 22. 9. 2015 je třeba podstatným způsobem doplnit dokazování) přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[29] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[30] V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti

i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[32] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) 6200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)] a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 600 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 11 228 Kč.

[33] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 9114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu